

nen afholder udgiften op til grundtaksten, og at amtskommunen afholder den del af den samlede udgift, der ligger over grundtaksten, jf. servicelovens § 131 a og § 131 c.

Konkret indebærer grundtakstmodellen, at kommunerne som udgangspunkt betaler 100 pct. for egne foranstaltninger. Det drejer sig, jf. servicelovens § 129, stk. 3, bl.a. om personlig hjælp efter §§ 71-73 a og 76, ledsageordning efter § 78, støtte- og kontaktperson efter §§ 79 og 80, og ophold i boformer efter § 91.

En række ydelser efter serviceloven er omfattet af grundtakstfinansiering. Det drejer sig bl.a. om ophold i amtskommunale boformer efter §§ 92 og 93 for personer under 67 år, jf. servicelovens § 131 a, stk. 1.

For de tilbud, der er omfattet af grundtakstfinansiering, har amtskommunerne et forsyningsansvar. Det kommer til udtryk ved, at amtskommunen har pligt til at forestå tilbuddet, og at kommunerne skal betale op til den fastsatte grundtakst, og amtskommunen skal betale den udgift ved tilbuddet, der ligger ud over grundtaksten.

Amtskommunens finansiering af udgiften over grundtaksten forudsætter, at kommune og amtskommune er enige om visitationen til det tilbud, der omfattes af grundtakstfinansieringen. Den fælles visitationsprocedure er fastsat i servicelovens § 131 b. Enighed om visitationen omfatter både valget af foranstaltning(er) og prisfastsættelsen herfor.

Visitationsproceduren efter § 131 b indebærer, at kommunen sender en indstilling til amtskommunen om at finansiere udgiften over grundtaksten i forhold til et konkret tilbud, der er omfattet af grundtakstfinansiering. Hvis amtskommunen ikke kan imødekomme kommunens indstilling skal amtskommunens afslag ledsages af et forslag til et andet tilbud.

Det er endvidere en del af grundtakstmodellen, at amtskommunerne i visse situationer har mulighed for at medfinansiere udgifter til kommunale tilbud, som skal afholdes fuldt ud af kommunen. Baggrunden herfor er, at disse kommunale tilbud i nogle tilfælde kunne være et alternativ til de foranstaltninger, som efter § 131 a og § 131 c er omfattet af grundtakstfinansiering.

Et eksempel er sager om dyre kommunale botilbud i bofællesskaber eller eget hjem til personer med betydelige fysiske handicap som følge af sklerose eller andre fremadskridende lidelser, hjerneskade m.v., og med omfattende pleje- og omsorgsbehov, hvor borgeren med hjælpen fra kommunen kan blive boende i sine vante omgivelser.

Efter servicelovens § 131 d har amtskommunen derfor hjemmel til at medfinansiere udgifter til en

kommunal opgaveløsning, der skønnes at nedsætte amtskommunens udgifter efter § 131 a og § 131 c. Amtskommunen kan efter bestemmelsen påtage sig at afholde den del af de kommunale udgifter, der ligger over grundtaksten.

Forsyningsansvaret

Afgrænsningen af det amtskommunale forsyningsansvar, der som nævnt er en forudsætning for at amtskommunen kan medfinansiere den kommunale opgaveløsning efter § 131 d, har i praksis givet anledning til vanskeligheder.

Usikkerheden har især samlet sig om kommunale løsninger til borgere, som kommunerne har ment opfylder kriterierne for et amtskommunalt døgntilbud efter servicelovens § 92. Servicelovens § 92 omfatter pladser i amtskommunale boformer, der er egnet til længerevarende ophold til personer, som på grund af betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for omfattende hjælp til almindelige daglige funktioner eller pleje, omsorg eller behandling, og som ikke kan få dækket disse behov på anden vis.

Afgrænsningen af forsyningsansvaret – dvs. fortolkningen af § 92 – er i praksis dels forstået således, at først når der indgår fagligt specialiserede ydelser i ydelsespakken, er der tale om amtslig forsyningspligt, og dels således, at den amtslige forsyningspligt indtræder væsentligt før.

Amtskommunerne har fortolket visitationskriterierne således, at rene pleje- og omsorgsopgaver - uanset omfang – er et rent kommunalt ansvarsfelt. Først når der indgår fagligt specialiserede ydelser i ydelsespakken, er der tale om amtslig forsyningspligt.

Kommunerne har fortolket visitationsbestemmelserne således, at den amtslige forsyningspligt indtræder væsentligt tidligere. En del kommuner har således ment, at alle ydelser, hvor udgiften overstiger grundtaksten bør være et amtsligt forsyningsområde.

Hensynet til borgeren tilsiger, at der mellem kommune og amtskommune hurtigt kan opnås enighed om myndighedernes ansvar for borgerens tilbud.

Efter fælles anmodning fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har Socialministeriet i skrivelse af 28. august 2002 fortolket visitationsbestemmelserne i servicelovens § 92, således at det uden for de amtslige botilbud som udgangspunkt er kommunerne, der skal sørge for personlig hjælp og pleje, bl.a. hjemmehjælp, til personer med både midlertidig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Et behov for specialiseret støtte til genoptræning og hjælp til udvikling af færdigheder, herunder socialpæ-